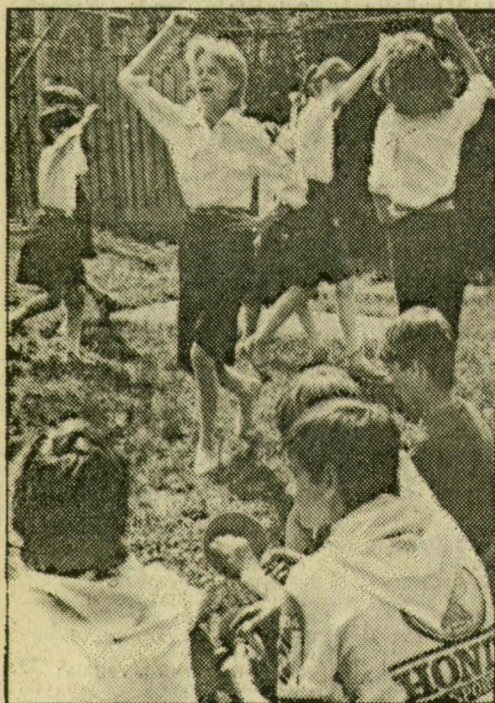


# Kincskereső-tábor



A gyerekek jól érzik magukat, táncolnak,



sportolnak, játszanak...

Költőpalánták, ifjú szerkesztők, színjátszók és néptáncosok zártak táborot tegnap a szegedi Ortutay kolégiumban. A Kincskereső című gyermekfolyóirat immáron tizenkettedszer jutalmazta az ország irodalom iránt érdeklődő, tehetséges felső tagozatosait — összesen százkettyőjüket — a részvétellel. Negyféle szakcsoportban tevékenykedtek, verset írni, riportot készíteni ta-

nultak többek közt. Alkotásaikat nap mint nap falitűságon tették közszemlére, a színjátszók és a táncosok pedig tegnap délután mutatták be, mit is sajátítottak el a 10 nap alatt. A gyerekek manuális készségeiket is fejleszthették: gipszet öntöttek, szöttek, papírt hajtogattak, népi játékokat készítették. Előadásokon ismerkedtek Szeged irodalmi

életével és a város környéki néprajzi témákkal. „Élőben” találkozott kedvenc íróikkal, Janikovszky Évával és Lázár Ervinnel. A legnagyobb siker a vasárnapi egész napos ópusztaszeri program aratta: a 48-as történelmi játék során a „felfegyverzett” magyar huszárok — a gyerekek — elsöprő győzelmet arattak a Habsburgok — azaz a tanárok felett...

Finanszírozza: a Soros Alapítvány

## Családsegítés és kutatómunka

Diszkreciót és szakszerű tanácsadást ígér a napilapokban, reklámújságban rendszeresen felbukkanó szöveg. Legyenek valakinek házassági, gyermeknevelési, párválasztási, életvezetési vagy akár munkahelyi gondjai — fordulhat bizalommal a Tolerancia Családvédelmi Szolgálat munkatársaihoz. Az, hogy most mi is kiírtuk a szolgáltatás teljes nevét, példátlan, ugyanis ingyenes. Az ok: a szolgálat gazdája a Magyar Tudományos Akadémia égisze alatt kutatások segítésére létrehozott Soros Alapítvány.

Megvalósítói: az alapítvány hét ösztöndíjasa. Van közöttük jogász, pszichológus, szociológus és alkohológus, de szinte valamennyien pedagógusnak is vallják magukat. Mindez azonban már a helyszínen, Budapesten, a Feneketlen-tó környéki tágas lakásban derül ki.

A hozzánk segítségért fordulókat mi sohasem „kioktatjuk”. Egyenrangú, baráti kapcsolatra törekszünk az ügyféllel, egyfajta partneri viszonyt próbálunk kialakítani — bizonygatja Szép Zsuzsa szociológus. — Először is legfontosabb azt kideríteni, valójában mi hozta az illetőt hozzánk, mi a valódi problémája. Mert amit elmondanak: azt többnyire csak ők érzik problémának. Tehát munkánk első része abból adódik, hogy a segítséget kérők maguk sincsenek tisztában bajuk eredetével. Csak példaként említem, hogy akad, aki rossz családi életére panaszodik, és a beszélgetésből napnál világosabban kiderül, hogy konfliktusainak alapvető oka munkahelyi eredetű. Mint említettem, az okok felismerése önmagában azonban még csak fél siker. Mi a megoldásban is tanácsal szolgálunk. Tapasztalataink szerint ugyanis az emberek a szokott módon, régi, hibás beidegződések alapján szeretnék problémáikat megoldani. Pedig bizonyos helyzetekben magatartást, kicsit pontatlan szóval, stílust kell váltani.

Olykor bizony elkerülhetetlen a konfliktusok vállalása, a nehézségekkel való szembenézés — veszi át a szót Czikkora Györgyi könyvtáros-népművelő. — Sokszor ideig-óráig tolerálni kell a rossz családi vagy munkahelyi környezetet. Semmiféle problémára nem megoldás a világtól való menekülés, a gyógyszerek, az alkohol, vagy különféle egyéb pótcselekvések segítségével. A szolgáltatás hivatalos neve egyébként „szociálpolitikai kísérlet”, mert nem üzleti, haszonszerző céllal létesült, hanem kifejezetten társadalomtudományi tapasztalatok gyűjtésére. A csoport tagjai között orvosi végzettségű szakember

nincs, valamennyien társadalomtudományi felkészültséggel rendelkeznek. Ha előfordul orvosi eset, akkor „csak” jó tanáccsal szolgálhatnak, amely az illetékes intézmény vagy szerv felérésére vonatkozhat. Egy vaskos fűzet fekszik a bérelt lakás vörösobájának asztalán, benne címek és telefonszámok. Például: Sziget Rehabilitációs Kiszövetkezet, Lares Családsegítő Kiszövetkezet, munkaközvetítő irodák, Szakmunkásleépítő Nevelési Tanácsadó, Flórián Téri Ifjúsági Iroda és a lelkielsősegély-telefonok. No és a telefonos jogtanácsadás és drogtanácsadás számai.

Előfordul, hogy a szülővel vagy az őt támogató intézménnyel szemben kell „lelkileg” megerősítenünk a kamasz gyereket helyes döntésében, ha a fiatalabb látja józanabban saját helyzetét, családját — mondja Ambur Páter szociológus, a szociálpolitikai kísérlet második ösztöndíjas résztvevője.

Mint mondják, a családvédelmi szolgálatnak néha hivatali, intézményi kell pótolnia. Ez történik, amikor például összehozza az unatkozót, kis pénzű nyugdíjast az életviteli gondokkal küszködő, nagy jövedelmű, elfoglalt kutatóval, akinek éppen mindenre van szüksége. Ez a fajta gyakorlati segítség azonban nem kimondott célja a Toleranciának. Inkább olyan melléktermék, amely a kutatók informáltságából könnyen adódik.

Sok fejlett országban már régóta igazolta a tömeges igény a családvédő tanács-

adó szolgáltatások létjogosultságát. Azt, hogy az emberek csak ritkán ismerik fel valódi problémáikat: amit észrevesznek, az már tünet, következmény vagy járulékos gond. Alproblémákat pedig csak áleszközökkel lehet megoldani, így a helyzet csöppet sem javul. A válások, az öngyilkosságok, az alkoholisták számának alakulásáról szóló statisztikai adatok szerint, volna nálunk is min javítani. Akárcsak azzal, ha jobban odafigyelünk a magánkezdemenyezés alapján csirázó humán szolgáltatásokra.

A Soros Alapítvány csak meghatározott ideig támogatja az egyelőre kísérletként működő szolgálatot. Utána a családvédők vagy önfenntartóvá válnak, vagy megszűnnek, esetleg valamilyen hivatal részeivé válnak, beolvadnak. Az ösztöndíjas kutatók számára legmegfelelőbb volna a további önállóság, ehhez azonban a támogatás lejárta után pénz kell. Ennek érdekében máris saját, önálló alapítványt létesítenek, amelynek számlájára bármelyik ügyfelük belátása szerint fizetheti be támogatását. Ugyanakkor lényegesnek tartják a kerületi tanácsokkal való munkakapcsolatot, esetükben ez máris jól működik a XI. kerületben. Biznak munkájuk fontosságában, és remélik, hogy példájuk nyomán — mint Európában oly sok országban — elterjed az emberekkel való foglalkozás új formája. Es remélik azt is, hogy az ő bizakodásuk nem elegendő...

Voksán György

## Szabadkai delegáció Szegeden

Ajándékátadással folytatódott a szabadkai delegáció szegedi programsorozata. Tegnap, kedden a Haza-fias Nepfront városi székházában nyújtották át a jugoszláv testvérvárosunk képviselőinek azt a háromkötetes kiállítás-tábló-összeállítást, amely a magyar—dél-szláv állami és kulturális kapcsolatokat dolgozza fel az államalapítástól napjainkig. Az értékes dokumentumokat **Bátky Zoltán**, a szegedi tervezőszövetkezet könyvtárosa állította össze, a reprezentatív kivitelés pedig a bórdiszmű-szövetkezetnek, a szegedi nyomdának és a tervezőszövetkezetnek köszönhető.

A Vajdasági Dolgozó Nép Szocialista Szövetsége Szabadka Község Választmányának küldöttsége ezt követően a városi tanácsnál tett látogatást, ahol **Csergő Tibor**, az egészségügyi osztály vezetője és **Tényi Mária** egyetemi tanár, az egészségügyi bizottság vezetője tájékoztatta őket a tanács család- és szociálpolitikai, valamint egészségvédelmi munkájáról.

A tapasztalatcsere délután a Szegedi Felszabadulás Termelőszövetkezetben folytatódott. Itt a tsz gazdasági életével ismerkedtek a vendégek **Kotogány Mihály** elnök tájékoztatójából.

Ezután Algyón találkoztak a belvízvédelmi tábor Jugoszláviából érkezett fiataljait, majd pedig az algyői népfrentelnökséggel folytaták megbeszéléseket. Szó volt többek között a városrészi népfrentbizottságának tevékenységéről, közművelődéséről és a néphagyományok ápolásáról.

Ma, szerdán a textilművekben tett látogatás után kerül sor a szabadkai delegáció háromnapos szegedi tapasztalatcserejének értékelésére, az együttműködés to-

### Tárgyalások művészeti kapcsolatokról

vábbi feladatainak egyeztetésére.

A szabadkai delegáció Szegeden tett látogatása során találkozott városunk művészeti szövetségeinek elnökeivel és titkáiraival. A megbeszélésen a két város képző- és zeneművészeti, valamint irodalmi kapcsolatairól, ezek bővítéséről volt szó.

A légrégebbi kapcsolatról **Tóth Béla**, a Somogyi Könyvtár igazgatója számoltatott be. Az immáron 16 éves csereakciók keretében belül a könyvtár szerbhorvát nyelvű új könyveket vásárol a jugoszlávoktól, amelyeket a Szeged környéki nemzetiség lakta falvakba juttat el. Viszonyképpen a szegediek évente 5-10 ezer mikrofilmkockát küldenek Szabadkára. Zentára az ott élőköt érintő magyarországi lapok filmkópiáit. Az irodalmi kapcsolatok egyik példáját említették fel a Tiszatájban publikáló szerb költőket.

A zeneművészek szövetségének dél-magyarországi csoportja képviselőjében **Vántus István** zeneszerző javasolta, hogy szívesen vennék, ha a mai magyar zene hetén bemutatkoznának a Jugoszláviában élő magyar zeneszerzők. Szólisták, színonvonalas alkotásaikkal gazdagítva a kortárs zene magyarországi seregszemléjét.

A képzőművészek is — **Benes József** festőművész és **Szekeres Mihály** belsőépítész — ajánlatot tettek, miszerint a két évenként Szegeden megrendezésre kerülő festészeti biennálén helyet adnának szabadkai festők műveinek is. Nem lenne

haszontalan továbbfolytatni a néhány év előtti jó kezdeményezést, amikor is alkotóházaink vendégei voltak a testvérváros művészei. Szó volt a propagandahiányról is, ami jellemző a határon innen és túl, hiszen Szabadkára nemigen jut híre a szegedi kiállításoknak, és a mieink sem értesülnek jugoszláv kollégáikhoz a városvédő módszerekről, jöllehet, szívesen megtekintենek egymás alkotásait.

Hivatalos kapcsolattal eleddig az építőművészek nem dicsekedhetnek, pedig példának okáért a városzéppítők egyesülete is szívesen venne néhány találkozót a városvédő módszerekről, ötletek cseréjét szolgáló.

A szabadkai küldöttség a szegedi művészek javaslatainak továbbítását ígérte jugoszláv kollégáikhoz a felvetések mihamarabbi megvalósítása érdekében.

K. K.

## A szúnyog nem terjeszti

Bár az AIDS járványtanában még vannak tisztázandó kérdések, de ami azt illeti, hogy a szúnyog terjesztheti-e az AIDS-t, arra határozottan nemleges a

válasz. Nemzetközi járványügyi adatok bizonyítják ugyanis, hogy az AIDS terjedésében a szúnyog nem játszik szerepet

## Napi sarc

fogva, hogy folytatódik. Megint nyár van, sok-sok gyerek néhány hetet megint a napköziben tölt. Közöttük a fentebb említett kettő is. Persze, egyik se szívesen. A kisebbik tavaly óta fél abban a napköziben a „nagy fiútól”. S jocosan. A vagánykodó nagyobb gyerek a minap gondoskodott róla, hogy megfélemlítse a kicsit. Az „elkapott” kisfiút megszorogatta és megfenyegette. No, nem veréssel. Azt ő természetesen tartja, hogy azzal naponta kiosztja a közelebe kerülő kisebbeket a napköziben. Az „árlakodónak” járó, kilátásba helyezett büntetés: halál. Ha nem engedelmeskedik neki, ha eljár a szája, akkor megfojtja — hangzott a fenyegetés.

A kicsi máris fuldoklik. Fél, és nem tudja, mit tegyen. „Árlakodni”, a tanároknak szólni nem mer. Anyjának is csak nehezen, hosszas faggatás után mondta el. S zokogva kérte, hogy vegye őt ki a napköziből, ahol ez a „nagy fiú” terrori-

zálja, veri, zsarolja a kicsiket, napi sarcot vet ki.

A mama „árlakodott”, szölt a gyerekekre felügyelő tanároknak. A „gyerekterroristára”, az ígéretek szerint, ők odafigyelnek, s megfékezik, amennyire bírják.

De vajon mennyire bírják? Van elég eszköze, lehetősége (s uram bocsá, mindenkinek akarása is) a napközis tanítóknak, tanároknak ahhoz, hogy rendet tartsanak, hogy tartalmas programmal lekossék a gyerekeket, hogy foglalkozzanak is velük? És a szülők közül vajon mindenkét érdekel, hogy mit csinál a gyereke a „napiban”?

Hasonló kérdés van még néhány. Csak azért, nem sorolom ide őket, mert sietek. Anyja helyett ma én megyek a napközibe a kisfiúért, aki még mindig fél a kamasztól, ki azt ígérte be neki, hogy az őton meglesi, és akkor „jaj lesz”

Kézen fogom a fiúcskát, hogy a történet — legalább ma ne folytathasson. Tessék mondani, mindenki kézen fogja — netán fülön csípi — a rabizottakat?

Szabó Magdolna